

Müziğe geri dönelim, olduğu gibi dibe çökmüş olsa bile bu kutsal sanattan çıkan umutlarla dehaların en kötü çalışmalarında bile bir teselli bulalım. Müzik bir kadın gibi, geleceğin ve arınmanın öyle kutsal bir hâlidir ki erkekler onu fahişlikle sürseler bile onu taçlandıran umudun gökkuşağını tamamen silemezler ve kendimizi mahkûm ettiğimiz şu günlerde, bu yüzden yeni kaderleri, yeni gelişimi, yeni ve daha görkemli misyonu haber veren bu türden bir hayat mayası çalkalanamaz. Güzelliğin ve müziksiz uyumun imgesi size parçalar hâlinde olsa da görünür ancak her hâlükârda görünür. Sürüklendiği uçurumdan düşmüş bir meleğin her şeye rağmen cennetin sesini gönderdiğini söyledin. Kim bilir gelecekte kadınlara ve müziğe, diğerlerinin düşünmediği büyük bir yeniden diriliş görevi düşer: diğer Sanatların önce tercüme edeceği sonra işleyeceği bir kavramın girişimi belki önce tüm insanlık için tek bir dile sahip olan müziğe düşmektedir. Müzik, şiirin derin felsefeden başka bir şey olmadığı bir dünyaya duyulan inançtır ve büyük çağlar inançla başlar. Eğer yanılmıyorsam ne olursa olsun, yeni müzikal sentezin başlangıcı İtalya'dan çıkacak. Yalnızca Almanya bu başarı için bizimle rekabet edebilir. Ancak Almanya günümüzde bir pratik çalışmasını başlatmış ve soyutlamanın teorik alanında açık

bir biçimde asırlardır süren bir ilerleyiş nedeniyle yorgun durumdadır; yalnızca buraya kadar hâkim olan mistisizm eğilimine karşın, nesnelere yasası gereği, ne kadar şiddetliyse o kadar kısa sürüklenir. Diğer tüm şeylerin üzerinde olan spiritüalist bir Sanatta bir çağın girişimi, zaten bir araya gelmeyenlere, materyalizme bir adım dahi yaklaşanlara yasaklanmıştır. Aramızda, günümüzün hareketi asla tersine bir ilerleme gösteremez. Bununla birlikte sanatsal üretimde daha iyi koşullar içindeyiz. Her ne denirse densin, günümüzde İtalyanların çoğu inkâr etseler bile büyük işlerin kaidelerinin hepsinin ya da nerdeyse çoğunun İtalya'dan çıktığı yazılır.

İnancın yeniden doğduğunu varsayalım. Materyalizmin sona erdiğini ve bir sentezin doğrulanması ve uygulaması olan analizin günümüze hâkim olduğunu ve gerçekleştirilmesi gereken bir görev tanımına sıkıştırıldığını düşünelim. On sekizinci yüzyılın tükenen misyonundan dehaların on dokuzuncu yüzyılın nihai geleneğine yöneldiğini varsayalım; umut edecek bir şeyin olmadığı bir koşulda, Sanatçı için hazırlanan coşkunun ve seyircinin kutsal olduğunu varsayalım: Deha nereden başlamalı? Çözüm aranacak sorun nedir? Ve bu inisiyatifi bekleyen müzikal çağın eğilimleri neler olacak, diğer bir deyişle, ne durumdayız? Hangi koşullardayız?

Güncel eğilimlerin, ulaşılan sınırların, sanatın içinde yer aldığı felsefi terimlerin bilgisi bize kazanımın amacını, geleceğin Sanatının sırrını ifşa edebilir.

Eğilimler neredeyse dehalar kadar sınırsızdır ancak hepsi daha yakından bakıldığında ikincildir; kaldı ki *form* meseleleri tarafından belirlenir ya da saklı yaşamdansa eğlenceli parçalar üzerinedir, öz üzerinedir, müziğin ruhu olan mefhum hakkındadırlar. Ve bu sonuncusuna bakarak bütün eğilimlerin ikiye indirildiğini görürüz: hepsi gerekli uygun aşamaları koruyarak düzenlenir, iki büyük dizide ve iki yüce unsur etrafında bir merkezde toplanırlar.

Onlar her şeyin ebedi unsurlarıdır: aralıksız çalışan iki ilke: binlerce yıldır insan zekâsını zorlayan tüm problemlerde biri ya da diğeri baskın olarak ortaya çıkmaktadır: tüm meselelerde kendini gösteren mücadelede bu iki farklı unsur ve yüzyıldan yüzyıla aynı amaca yönelik iki çizgi üzerinde ilerlemeci gelişimi, tarihteki tartışmayı biçimlendirir. İnsan ve insanlık —bireysel düşünce ve toplumsal düşünce.

Her zaman olduğu gibi, bilimin ya da zekânın teorisi ve de onun tezahürü olan Sanat, bugün bu iki ilke arasında gidip gelmektedir. Böyle eğilimlerden yola çıkan iki eğilimden biri bireyi merkez alır ve daireyi onun etrafına çizer; diğeri bireyi unuttur ve evrensel birliğin genelgeçer mefhumunun geniş